

Miramare d.o.o. u stečaju
Crikvenica

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U RIJECI

Prilijenčeno iz ruke - preko pošte, dne 01-12-2015 20
Predano na poštu obično-prep. dne 20
Pošta _____ R _____
Broj primjeraka 1 prilog 16
Mogućnost _____ kruna u državnim biljezima

TRGOVAČKI SUD U RIJECI
Posl broj 15 St-627/11

MIRAMARE d.o.o. u stečaju Trg Bana Jelačića 2, CRIKVENICA, OIB 14398490265

I TIJEK STEČAJNOG POSTUPKA ZA RAZDOBLJE OD 31.08. DO 1.12.2015.
GODINE

Nakon neuspješne dražbe provedene na Općinskom sudu Crikvenica Posl.broj 8 Ovr-263/13, te žalbe na Rješenje Općinskog suda Crikvenica upućene od strane jednog od ovrhovoditelja, Leopold Jordan GmbH, Austria, predmet se po žalbi rješava na Županijskom sudu u Rijeci. Napominjem da se pisanjem požurnica nastoji okončati postupak, radi prodaje nekretnine u stečajnom postupku. Sudu je poznato da je stečajni upravitelj osporio prijavljenu tražbinu Hypo AAB Int. Klagenfurt, te da se vodi parnica posl.broj P-475/2012, na Trgovačkom sudu u Rijeci. U privitku dostavljam kopiju presude Posl.broj 11 P-475/2012-73 od 27.11.2015. kojom se tužbeni zahtjev tužitelja odbija u cijelosti. Napominjem da sam podneskom od 20.07.2015. godine, izvjestila o podizanju optužnice.

II STANJE STEČAJNE MASE

Stečajni upravitelj će uputiti žalbu na presudu od 27.11.2015. Posl.broj 11 P-475 2012-73.

Rijeka, 30.11.2015.

Stečajni upravitelj
Blaženka Prpić

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U RIJECI
Rijeka, Zadarska 1 i 3

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Trgovački sud u Rijeci, po sucu Željki Štrk-Vozila kao sucu pojedincu u parničnom predmetu tužitelja HOTEL MIRAMARE d.o.o. u stečaju CRIKVENICA, Ulica bana Jelačića 2, OIB: 14398490265, zastupanog po Tei Žunić, odvjetnici iz Rijeke, Erazma Barčića 4, protiv tuženika HETA ASSET RESOLUTION Ag. iz KLAGENFURTA, Alpen Adria Platz 1, Republika Austrija, ranije HYPO ALPE-ADRIA-BANK INTERNATIONAL Ag., zastupanog po Petri Petak, odvjetnici iz Odvjetničkog društva Penezić, Petak i Kožul d.o.o. Zagreb, Bužanova 4, radi utvrđenja osnovanosti osporavanja tražbine i dr., nakon glavne i javne rasprave zaključene 28. listopada 2015. god., u prisutnosti punomoćnice tužitelja Tee Žunić, odvjetnice u Rijeci, i punomoćnika tuženika Domagoja Petrinovića, odvjetnika u Zagrebu, dana 27. studenog 2015. god.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

"1. Utvrđuje se da je ništav Ugovor o kreditnom poslu s inozemstvom br. HR/1309 koji je sklopljen dana 26. travnja 2006. god. između tuženika kao banke i prednika tužitelja kao korisnika kredita.

2. Slijedom utvrđenja iz točke 1. utvrđuje se da tražbina tužitelja utvrđena Sporazumom radi osiguranja novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama, solemniziranog dana 26. travnja 2006. god. kod javnog bilježnika Darka Paravića iz Rijeke, Gnambova 2, pod posl.br. Ou-538/06, koji je postao ovršan dana 3. ožujka 2008. god. u iznosu od 106.142.788,80 kn, kao tražbina drugog višeg isplatnog reda, ne postoji.

3. Nalaže se tuženiku da izda tužitelju ispravu podobnu za brisanje prava zaloga na k.č. 886/1 – hotel, tri zgrade i dvor, površine 1.237 čhv, upisane u zk.ul. 4162 k.o. Crikvenica, upisanog pod posl.br. Z-1309/06 dana 26. travnja 2006. god., temeljem Sporazuma radi osiguranja novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama, sklopljenog dana 26. travnja 2006. god. između tuženika i prednika tužitelja, solemniziranog dana 26. travnja 2006. god. kod javnog bilježnika Darka Paravića iz Rijeke, Gnambova 2, pod posl.br. Ou-538/06 u roku od 8 dana po pravomoćnosti ove presude, jer će u protivnom takvu izjavu zamijeniti ova presuda.

4. Utvrđuje se da je osporavanje tražbine drugog višeg isplatnog reda stečajnog vjerovnika Hypo Alpe-Adria bank International Ag. 9020 Klagenfurt, Alpen-Adria-Platz 1, R. Austrija, ovdje tuženika, u iznosu od 106.142.788,80 kn iz točke 2., učinjen od strane stečajnog upravitelja tužitelja na ispitnom ročištu održanom dana 28. veljače 2012. god., osnovano."

r i j e š i o j e

- I. Odbacuje se tuženikov prigovor apsolutne nenadležnosti suda kao nepravodoban.
- II. Tužitelj je dužan tuženiku naknaditi parnični trošak u iznosu od 50.250,00 kn, u roku od 8 dana.

Obrazloženje

Tužitelj u tužbi navodi da je rješenjem stečajnog suca posl.br. St-627/11-54 od 28. veljače 2012. god. stečajni upravitelj tužitelja upućen na pokretanje parnice radi dokazivanja osnovanosti svog osporavanja. Stečajni upravitelj tužitelja da je osporio tražbinu tuženika drugog višeg isplatnog reda u iznosu od 106.142.788,80 kn. Stečajni upravitelj da je rješenje primio 28. veljače 2012. god., pa da je tužba pravovremena, odnosno podnesena u zadanom roku od 8 dana. Osporena tražbina da proizlazi iz ovršne isprave, i to sporazuma radi osiguranja novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama, solemniziranog dana 26. travnja 2006. god. kod javnog bilježnika Darka Paravića iz Rijeke pod brojem Ou-538/06. Taj sporazum da je postao ovršan dana 3. ožujka 2008. god. Temeljem navedenog Sporazuma kao ovršne isprave, Općinski sud u Crikvenici da je dana 23. travnja 2010. god. izdao rješenje o ovrsi posl.br. Ovr-292/08. Visina tražbine tuženik da je specificirao u obavijesti o razlučnom pravu i prijavi tražbine od 9. veljače 2012. god., odnosno da je prijavio tražbinu u iznosu od 106.142.788,80 kn kao tražbinu drugog višeg isplatnog reda. Stečajni upravitelj da je osporio tražbinu. Naime, taj sporazum da je sklopljen radi osiguranja tražbine tuženika po osnovi ugovora o kreditnom poslu s inozemstvom br. HR/1309, koji je sklopljen dana 26. travnja 2006. god. između tuženika kao banke i tužitelja kao korisnika kredita. Po tom Ugovoru, kredit da je bio strogo namjenski u iznosu od 15 milijuna EUR, isključivo za adaptaciju i dogradnju Hotela Miramare u Crikvenici, na način da isti nakon adaptacije stekne uvjete kategorije hotela sa četiri zvjezdice. Sredstva kredita da su trebala biti korištena u tranšama prema zahtjevima tužitelja kao korisnika i prema dokazu namjenskog korištenja kredita, s time da su točno određeni iznosi bili odobreni za troškove planiranja, troškove građevinskih radova, ostale troškove te za troškove kamata, marketinga, projektnog menadžmenta i radnog kapitala. Isplata da je bila uvjetovana izmjenom Detaljnog plana uređenja, ishodom pravomoćne građevinske dozvole, upisom založnog prava na hotelu, sklapanjem predugovora o vođenju hotela s društvom Vienna International Hotel Management AG iz Beča, te sklapanjem ugovora o izvođenju radova s društvom PORR Hrvatska d.o.o. Zagreb. Niti tuženik niti tužitelj da nisu poštivali odredbe Ugovora o kreditu. Tuženik da je plasirao sedam tranši kredita u ukupnom iznosu od 12.794.704,60 EUR. Građevinska dozvola da je izdana tek 25. travnja 2007. god., odnosno nakon što je

tužitelj već plasirao pet tranši kredita, i tek tada da je tvrtka PORR Hrvatska d.o.o. napravila procjenu proračuna izgradnje. U toj procjeni da se navodi da je u objekat uloženo 20 % troškova tj. 1,5 milijuna EUR. Iz iste procjene da proizlazi da je u objekat uloženo 2.468.843,00 EUR. Nadalje, prema Ugovoru o kreditu, tužitelj je bio dužan u grace periodu do 1. listopada 2009. god. plaćati kamatu tromjesečno od 1. srpnja 2006. god., pod prijetnjom otkaza Ugovora o kreditu. Tužitelj da je prvo plaćanje izvršio tek 14. studenog 2006. god. odnosno nakon plaćenih šest tranši kredita. Iz bilance tužitelja za 2007. i 2008. god. da je razvidno da su sredstva korištena protivno Ugovoru o kreditu, i to za davanje pozajmica čije je iznose i korisnike nije moguće utvrditi. Rezultat da je gotovo u cijelosti nenamjenski iskorišten kredit, nedovršeni objekt, neplaćene obveze prema Državnom proračunu, Gradu Crikvenici, neplaćeni izvođač radova, a što sve da je rezultiralo otvaranjem stečaja. Iz navedenog da dalje slijedi da namjera tuženika i tužitelja nije bila sklapanje ugovora o kreditu, odnosno plasiranje kredita za namjene označene u Ugovoru o kreditu, već da su stranke sklapanjem Ugovora o kreditu željele ostvariti neki drugi cilj. Ugovor o kreditu da je stoga prividan ugovor koji nema učinka među ugovornim stranama, te je ništetan. Iz navedenog postupanja stranaka da je razvidno da je njihova pobuda za sklapanje ugovora o kreditu bila nedopuštena jer je bila usmjerena na nenamjensko korištenje sredstava kredita i pribavljanje protupravne imovinske koristi trećim osobama. Ugovor da je ništetan iz navedenog razloga. Kako iz navedenog proizlazi da Ugovor o kreditu nije postojao u trenutku sklapanja Sporazuma o osiguranju, to da nije bilo niti tražbine koja bi se osigurala hipotekom na nekretnini tužitelja. To da dalje znači da nije postojala odnosno da nije niti nastala tražbina za čije osiguranje je predviđen upis hipoteke na nekretnini tužitelja. Slijedom navedenog, tužitelj predlaže da sud utvrdi ništetnim Ugovor o kreditnom poslu s inozemstvom br. HR/1309, zatim da utvrdi da tražbina utvrđena Sporazumom radi osiguranja novčane tražbine... od 26. travnja 2006. god. u iznosu od 106.142.788,80 kn, kao tražbina višeg drugog isplatnog reda, ne postoji, zatim da utvrdi da je osporavanje te tražbine od strane stečajnog upravitelja tužitelja osnovano, kao i da naloži tuženiku da izda tužitelju ispravu podobnu za brisanje prava zaloga na nekretninama tužitelja upisanog temeljem Sporazuma radi osiguranja novčane tražbine jer će u protivnom takvu ispravu zamijeniti presuda.

Tužitelj u podnesku od 13. travnja 2012. god. ističe da dodaje novi tužbeni zahtjev kojim zahtijeva ukidanje potvrde ovršnosti Sporazuma radi osiguranja novčane tražbine, a koju potvrdu je izdao javni bilježnik Darko Paravić iz Rijeke pod brojem OV-18844/08 dana 3. rujna 2008. god. Navedeni tužbeni zahtjev da označava točkom 3, dok dotadašnja točka 3 postaje točka 5 tužbenog zahtjeva.

Tuženik u odgovoru na tužbu ističe prigovor stvarne nenadležnosti u odnosu na tužbeni zahtjev kojim tužitelj zahtijeva ukidanje potvrde ovršnosti javnog bilježnika Darka Paravića iz Rijeke, te ističe da se o tom zahtjevu odlučuje po pravilima izvanparničnog postupka, te da je za taj zahtjev nadležan isključivo općinski sud. Glede merituma spora, tuženik ističe da je tužitelj upućen u parnicu samo radi dokazivanja osnovanosti svog osporavanja, a tužitelj da ističe i druge tužbene zahtjeve. Za te druge zahtjeve da nema pravni interes pa da tužbu treba odbaciti. Tužitelj da nema pravni

interes za podizanje tužbe radi utvrđenja da tuženikova tražbina ne postoji, jer da Stečajnim zakonom takva tužba nije predviđena. Takvim tužbenim zahtjevom tužitelj da ne bi ostvario druga prava od onih koja ostvaruje zahtjevom za utvrđenje osnovanosti osporavanja tražbine. Glede same činjenice postojanja tuženikove tražbine, tuženik ističe da je tužitelj priznao da su sredstva kredita plasirana, pa da već stoga postoji tuženikova tražbina. Eventualni razlozi za osporavanje tuženikove tražbine da se mogu odnositi samo na one razloge zbog kojih ovršenik može žalbom iz članka 46. Ovršnog zakona pobijati rješenje o ovrsi na temelju ovršne isprave. Tuženik osporava da bi Ugovor o kreditu bio ništetan zbog prividnosti ili zbog nedopuštenosti pobude oba ugovaratelja za sklapanje istog. Tuženik da je u cijelosti postupao sukladno Ugovoru i na način uobičajen u kreditnom poslovanju. Isplata kreditnih sredstava da nije bila uvjetovana prethodnim ispunjenjem niti jednog uvjeta, pa tako niti izmjenom DPU-a, ishođenjem pravomoćne građevinske dozvole i slično, na što se poziva tužitelj. Stranke da su samo ugovorile pravo tuženika da uskrati isplatu bilo kojeg dijela kredita prije nego što budu ispunjeni svi uvjeti navedeni u članku III. Ugovora o kreditu. Tuženik da je imao pravo izbora hoće li svoje ugovoreno pravo iskoristiti ili ne. Činjenica da tuženik nije u potpunosti iskoristio svoje ugovoreno pravo da ne znači da je postupao protivno Ugovoru o kreditu. Tuženik da je poduzeo sve uobičajene radnje u kreditnom poslovanju, odnosno da je ugovorio uobičajene mjere osiguranja, upisao zalog na nekretninama radi osiguranja, isplatio kreditna sredstva tužitelju, a kad mu ista nisu bila vraćena u ugovorenim rokovima, iskoristio je svoje pravo na otkaz Ugovora o kreditu te pokrenuo postupak radi naplate tražbine. Člankom IV. točkom 7. Ugovora o kreditu, stranke da su eventualno nenamjenski korištenje kreditnih sredstava ugovorile kao razlog za otkaz Ugovora, a ne kao uvjet za njegovu valjanost, što da je i uobičajeno u kreditnom poslovanju. Tužitelj da je vratio tuženiku dio kreditnih sredstava, te da je nakon toga izvodio radove u cilju adaptacije i dogradnje hotela, odnosno obje stranke da su postupale uobičajeno, te su ispunjavale ugovorne obveze, iz čega da proizlazi da se ne radi o prividnom ugovoru. Kod prividnih ugovora, stranke da ugovor sklapaju sa svrhom da kod trećih stvore dojam da je između njih ugovor sklopljen, ali su suglasne da zapravo ne žele nikakav ugovor niti njegovo ispunjenje. Tužitelj da nije obrazložio koje su to treće osobe kod kojih su stranke željele stvoriti dojam da je Ugovor o kreditu sklopljen i s kojim interesom. Ukoliko tužitelj tvrdi da su stranke prikrivale neki drugi ugovor, tada da je dužan navesti koji je to ugovor prikriven. Pribavljanje protupravne imovinske koristi trećim osobama, a na što se tužitelj poziva u tužbi, da predstavlja kazneno djelo, a ne pravni posao. Tužitelj da nije naveo niti dokazao tko je i u kojem iznosu ostvario eventualnu protupravnu imovinsku korist, a niti da je zbog toga pokrenuo kazneni postupak. Tuženik još dodaje da sve i da je namjera tužitelja bila da se kreditna sredstva koriste u druge svrhe, takva namjera da bi ukazivala upravo na to da je tužitelj želio sklopiti ugovor o kreditu, kako bi na taj način primio novčana sredstva. Eventualno loše gospodarenje tužiteljevih zastupnika po zakonu s primljenim sredstvima kredita da ne utječe na ugovorenu svrhu i pobudu sklapanja ugovora o kreditu. Upravo tužitelj da nije uredno vraćao kredit, zbog čega je Ugovor o kreditu i otkazan te je pokrenut ovršni postupak. Tužitelj da ne može iz takvog postupanja crpiti i dodatne koristi za sebe na štetu tuženika. Tuženik na kraju navodi da sve kada bi Ugovor o kreditu i bio ništav, tužitelj bi i nadalje bio u obvezi vratiti tuženiku iznos koji je primio po osnovi ništetnog ugovora. Glede tužbenog zahtjeva za brisanje prava zalogu

tužitelj da nije naveo niti činjeničnu niti pravnu osnovu tog zahtjeva. Pravo zaloga da je upisano temeljem pravomoćnog rješenja Općinskog suda u Crikvenici posl.br. Z-1309/06, pa da bi eventualno pred tim sudom bilo moguće zahtijevati brisanje prava zaloga. Slijedom navedenog, predlaže odbijanje tužbenog zahtjeva.

Na ročištu dana 20. ožujka 2014. god. tužitelj je predao u spis podnesak kojim je odredio vrijednost predmeta spora u iznosu od po 10.000,00 kn za prva četiri zahtjeva i iznos od 500.000,01 kn za peti odnosno posljednji zahtjev. U odnosu na tužbeni zahtjev kojim traži ukidanje javnobilježničke potvrde ovršnosti, tužitelj ističe da je taj zahtjev posljedica zahtjeva za utvrđenje da tražbina tužitelja utvrđena Sporazumom radi osiguranja novčane tražbine... ne postoji. Tužbeni zahtjevi pod 1. i 2. predstavljaju prethodno pitanje u odnosu na ovaj tužbeni zahtjev. I za taj zahtjev da je stvarno nadležan trgovački sud, s obzirom da je tužitelj u stečaju. Tužitelj da je u parnicu upućen radi dokazivanja osnovanosti svog osporavanja. Navedeno da tužitelj temelji na ništavosti Ugovora o kreditnom poslu s inozemstvom, pa da stoga ima pravo isticati i ostale zahtjeve navedene u tužbi. Pravomoćna odluka suda kojom se utvrđuje da je osnovano osporavanje tražbine tuženika, da ne bi imala utjecaja na pokrenuti ovršni postupak niti na upisano založno pravo na nekretnini tužitelja, temeljem kojeg tuženik ima pravo na odvojeno namirenje, pa da bi podnošenje tužbe isključivo radi utvrđenja osnovanosti osporavanja tražbine tuženika bilo besmisleno. Naime, samo ukidanjem svih posljedica ništavog ugovora, tužitelj da može postići cilj, a to je da se tuženik ne naplati za predmetnu tražbinu, niti kao stečajni vjerovnik niti kao razlučni vjerovnik. Tužitelj još osporava tvrdnju tuženika da je u cijelosti postupio sukladno Ugovoru o kreditu. Stranke da nisu ispunile Ugovor o kreditu, već da su ga samo iskoristile za plasiranje novčanih sredstava. Namjera tuženika i tužitelja da nije bila kreditiranje za ugovorenu namjenu, već da su stranke željele ostvariti neki drugi cilj, a ne onaj utvrđen ugovorom, pa da se stoga radi o prividnom ugovoru. Tužitelj da niti ne tvrdi da je tim ugovorom prikriven neki drugi ugovor. Tužitelj još dodaje da nedopuštenost pobude oba ugovaratelja za sklapanje ugovora proizlazi iz činjenice da je ista bila usmjerena na nenamjensko korištenje sredstava kredita i pribavljanje protupravne imovinske koristi trećim osobama, a tuženik da je to znao odnosno morao znati, budući je banka. Tužitelj da je Državnom odvjetništvu RH, Uredu za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta, podnio kaznenu prijavu protiv odgovornih osoba tuženika dana 6. ožujka 2012. god. Također da postoji kazneni spis kod Županijskog suda u Rijeci, Istražni centar, posl.br. KIO-166/11, a koji da je u vezi s radnjama radi kojih je kaznenu prijavu podnio tužitelj. Tužitelj još ističe da nije relevantna nesporna činjenica da su tužitelju plasirana novčana sredstva, iz razloga jer sredstva nisu plasirana u svrhu radi koje je ugovor o kreditu sklopljen. Glede tužbenog zahtjeva za brisanje prava zaloga istakao je da se s ništetnim pravnim poslovima postupa kao da nisu sklopljeni, pa kako nije bilo tražbine koja bi se osigurala zalogom na nekretnini tužitelja, prestankom postojanja tražbine da prestaje i založno pravo, budući je založno pravo akcesornog karaktera.

Tuženik u podnesku od 22. travnja 2014. god. prigovara označenoj vrijednosti predmeta spora. Glede tužbenog zahtjeva za ukidanje javnobilježničke potvrde ovršnosti, ističe da je za taj zahtjev nadležan općinski sud koji o istom mora riješiti u

izvanparničnom postupku. Stoga da ovaj sud mora obustaviti postupak u odnosu na predmetni tužbeni zahtjev, a podredno predlaže da se sud oglasi stvarno nenadležnim. Dodatno, tužitelj da je taj zahtjev podnio nakon proteka roka iz članka 178. stavak 6. Stečajnog zakona, odnosno tužitelju da je rok protekao dana 7. ožujka 2012. god. Slijedom navedenog, da je nedopuštena i preinaka tužbe, pa da se tuženik protivi preinačenju tužbe i predlaže da sud ne dopusti preinaku tužbe. Tuženik ponavlja da je osporavanje tražbine utvrđene ovršnom ispravom u parničnom postupku moguće samo zbog žalbenih razloga iz članka 50. OZ-a, odnosno ranije članka 46. OZ-a. To da u konkretnom slučaju znači da tužitelj može jedino osporavati tuženikovu tražbinu tvrdnjom da je ista prestala na temelju činjenice koja je nastala u vrijeme kada je stečajni dužnik više nije mogao istaknuti u postupku iz kojeg potječe ovršna isprava, npr. da je tražbina prestala ispunjenjem ili na drugi način. Tužitelj da to u konkretnom slučaju ne tvrdi. Tuženik ponavlja da u parnici radi utvrđenja osnovanosti osporavanja tražbine nije dozvoljeno postavljati kondepnatorne zahtjeve niti konstitutivne zahtjeve niti bilo koje druge zahtjeve, osim zahtjeva za utvrđenje osnovanosti osporavanja. Stoga predlaže djelomično odbacivanje tužbe, i to u odnosu na tužbene zahtjeve pod 1, 2 i 4 tužbe, obustavu postupka u odnosu na zahtjev pod točkom 3 tužbe i odbijanje tužbenog zahtjeva u odnosu na točku 5 tužbe.

Tužitelj u podnesku od 2. srpnja 2014. god. ističe da je tužitelj dodao novi tužbeni zahtjev za ukidanje javnobilježničke potvrde ovršnosti prije upuštanja tuženika u raspravljanje, pa da nije bila potrebna suglasnost tuženika za preinaku tužbe. Za ovaj tužbeni zahtjev tužitelj da nije vezan rokom iz ovosudnog rješenja o upućivanju na parnicu radi utvrđenja osnovanosti osporavanja tuženikove tražbine. Dodao je da je točno da je ograničeno isticanje prigovora, odnosno da prigovor može podnijeti samo iz razloga navedenih u članku 46. Ovršnog zakona. Tužitelj, međutim, da se ne poziva na prestanak tražbine, već nepostojanje tražbine od početka, s obzirom da se poziva na ništetnost ugovora, a ništetnost nastupa ex tunc. Dakle, tužitelj ne tvrdi da tražbina nije niti nastala. Na ništetnost da sud pazi po službenoj dužnosti. Tužitelj da je istakao sve zahtjeve u jednoj tužbi iz razloga ekonomičnosti postupka.

Tuženik u podnesku od 22. listopada 2014. god. ističe prigovor apsolutne nenadležnosti suda, jer da je člankom XIV. stavak 3. Ugovora o kreditu ugovorena nadležnost Međunarodnog arbitražnog suda Savezne komore obrtničkog gospodarstva u Beču, i to za sporove u vezi povrede raskida ili ništavosti ugovora. Zbog navedenog predlaže odbacivanje tužbe nakon što se sud oglasi apsolutno nenadležnim. Tuženik je ustrajao kod prigovora nedostatka pravnog interesa tužitelja u odnosu na tužbene zahtjeve od 1. do 4., kao i kod prigovora da sud o tim zahtjevima nije ovlašten odlučivati, jer tužitelju ti zahtjevi nisu osporeni u stečajnom postupku i nije upućen u parnicu u odnosu na te zahtjeve. Zakon da ne radi nikakvu distinkciju između situacije kada je na parnicu upućen stečajni dužnik, od slučaja kada je na parnicu upućen stečajni vjerovnik. Glede merituma spora, tuženik dodaje da tužitelj ne obrazlaže na ostvarenje kojeg cilja je namjera stranaka prilikom sklapanja ugovora bila usmjerena, ne navodi tko su treće osobe kod kojih su stranke eventualno željele stvoriti dojam da je ugovor o kreditu sklopljen i s kojim interesom. Tužbeni zahtjevi da se temelje samo na pretpostavkama. Tužitelj da ne

navodi činjenice niti predlaže dokaze iz kojih bi bila vidljiva navodna nedopuštena pobuda ugovaratelja za sklapanje ugovora, a niti da je ta nedopuštena pobuda bitno utjecala na odluku jednog ugovaratelja da sklopi ugovor, a da je drugi ugovaratelj za to znao ili morao znati. Tužitelj također da nije dokazao navodno nenamjensko korištenje kreditnih sredstava, koje su to treće osobe kojima je pribavljena protupravna imovinska korist, kolika je ta korist, od čega se sastoji i dr. U odnosu na tužbeni zahtjev pod 2., da nije razvidno o kojoj se konkretno tražbini tužitelja radi. U odnosu na točku 5. tužbenog zahtjeva, tuženik još ističe da tužitelj nije naveo osnovu prijavljene tražbine. Tužba da je stoga i neuredna, pa da je treba dopuniti.

Tužitelj u podnesku od 20. siječnja 2015. god. ističe da je za ovaj spor isključivo nadležan ovaj sud prema odredbi članka 63. ZPP-a. Prigovor tuženika da je za predmetni spor ugovorena nadležnost arbitraže, da je nepravodoban, jer da ga je tuženik bio dužan istaći najkasnije na pripremnom ročištu. Tužitelj još dodaje da podaci pribavljeni od Hypo banke ne pokazuju promet po računu tužitelja za zahtijevano razdoblje. Što se tiče imenovanja trećih osoba koje su ostvarile korist od predmetnog Ugovora, to da je predmet kaznenih postupaka u RH i Republici Austriji, a tužitelj da nema te podatke.

Tužitelj u podnesku od 22. travnja 2015. god. označava tuženika kao HETA ASETT RESOLUTION Ag., ističući da je kod tuženika došlo do statusnih promjena, te da tuženik više ne posluje kao banka.

Tuženik u podnesku od 4. svibnja 2015. god. ističe da je kod njega došlo samo do promjene tvrtke, a ne do statusnih promjena.

Na ročištu dana 11. lipnja 2015. god. utvrđena je vrijednost predmeta spora, po prigovoru tuženika, u odnosu na svaki istaknuti tužbeni zahtjev, i to u iznosu od 10.000,00 kn u odnosu na tužbene zahtjeve pod točkom 1., 2. i 3. petita tužbenog zahtjeva, i u iznosu od po 500.000,01 kn u odnosu na tužbene zahtjeve pod točkom 4. i 5. petita tužbenog zahtjeva. Na ovom ročištu ujedno je izdvojen postupak u odnosu na točku 3. tužbenog zahtjeva kojom tužitelj zahtijeva ukidanje potvrde ovršnosti javnog bilježnika Darka Paravića iz Rijeke, posl.br. OV-18844/08 od 3. rujna 2008. god., tako da su tužbeni zahtjevi pod točkom 4. i 5. postali tužbeni zahtjevi pod točkom 3. i 4., odnosno kako je precizirano u izreci presude.

Tužitelj u podnesku od 15. listopada 2015. god. ističe da je tuženiku oduzeto ovlaštenje za obavljanje bankarskih poslova dana 30. listopada 2014. god. Navedeno da ukazuje na neispravno bankarsko poslovanje tuženika. Ugovor o kreditu da je ništav, neovisno o navedenom, jer da nije moguće da banka bez postojanja jednog dokumenta predviđenog Ugovorom, plasira sedam tranši kredita u ukupnom iznosu od preko 12 milijuna EUR od ugovorenih 15 milijuna EUR, i to prije mogućnosti gradnje, odnosno prije izdavanja građevinske dozvole. Iz bilance tužitelja za 2007. i 2008. god. da se može zaključiti da su sredstva kredita iskorištena umjesto za gradnju hotela, za davanje pozajmica čije iznose i korisnike nije moguće utvrditi. Tužitelj da ne može navedeno dokazati niti ima saznanja o tim osobama, ali da je relevantno da isplate sredstava kredita

nisu učinjene za namjenu iz Ugovora o kreditu, a to da je bilo očito u trenutku plasiranja sredstava kredita. Plasman kredita da je vršen na žiro račun tuženika u Hypo-Alpe-Adria bank d.d. Zagreb, a jedini osnivač te banke da je bio Hypo See Holding Ag Austria, koji da je pak bio u stopostotnom vlasništvu ovdje tuženika. Tuženik da je stoga znao za nenamjensko korištenje sredstava kredita. Tužitelj da nije postupao s pažnjom dobrog stručnjaka, niti po pravilima struke i važećim propisima. Tuženik da je svjesno omogućio nenamjensko korištenje sredstava.

Na ročištu dana 28. listopada 2015. god. stranke su ustrajale kod dotadašnjih navoda. Tuženik je još dodao da nije točno da je tuženiku oduzeta dozvola za obavljanje bankarskih poslova, već da mu je prestala važiti jer je kod tuženika proveden postupak restrukturiranja.

Sud je proveo dokaz uvidom u dokumentaciju koja prileži spisu, te uvidom u spis Općinskog državnog odvjetništva u Rijeci posl.br. KR-DO-767/15.

Tuženikov prigovor apsolutne nenadležnosti suda je nepravodoban.

Tužbeni zahtjevi tužitelja nisu osnovani.

Nije sporno da su parnične stranke sklopile Ugovor o kreditnom poslu s inozemstvom br. HR/1309 dana 26. travnja 2006. god., i to tuženik kao banka – kreditor, a tužitelj kao korisnik kredita. Isto proizlazi iz tog Ugovora (list 55-76 spisa).

Nije sporno da su parnične stranke sklopile Sporazum radi osiguranja novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama, solemniziran dana 26. travnja 2006. god. kod javnog bilježnika Darka Paravića iz Rijeke, Gnambova 2, pod posl.br. Ou-538/06 (dalje Sporazum), i to tužitelj kao dužnik i založni dužnik, a tuženik kao vjerovnik i založni vjerovnik. Isto je razvidno i iz tog Sporazuma (list 24-30 spisa).

Nije sporno da je navedeni Sporazum postao ovršan dana 3. ožujka 2008. god. u iznosu od 106.142.788,80 kn, a isto je razvidno iz potvrde ovršnosti od 3. rujna 2008. god. (list 22 spisa).

Nije sporno da je tuženik u stečajnom postupku koji se vodi nad tuženikom prijavio tražbinu u iznosu od 106.142.788,80 kn kao tražbinu drugog višeg isplatnog reda temeljem tog Sporazuma. Isto je razvidno iz prijave tražbine (list 11-15 spisa).

Nije sporno da je stečajni upravitelj tužitelja osporio tražbinu te je ovaj sud donio rješenje posl.br. St-627/11-54 dana 28. veljače 2012. god., kojim je stečajni upravitelj tužitelja upućen na pokretanje parnice radi dokazivanja osnovanosti tog osporavanja, u roku od 8 dana. Isto je razvidno iz tog rješenja (list 9 i 10 spisa).

Nije sporno da je tužitelj ovu tužbu podnio u navedenom odnosno zakonskom roku.

U odnosu na tužbene zahtjeve kojim tužitelj zahtijeva utvrđenje ništetnosti Ugovora o kreditnom poslu s inozemstvom br. HR/1309 od 26. travnja 2006. god. i utvrđenje da tražbina tuženika utvrđena Sporazumom ne postoji, sporno je da li tužitelj ima pravni interes za podnošenje tužbe, odnosno da li je tužba dopuštena iz tog razloga, kao i s obzirom na prigovor da takva tužba nije predviđena odredbama Stečajnog zakona.

Glede tužbenog zahtjeva pod točkom 3. petita tužbenog zahtjeva, tj. tužbenog zahtjeva koji je usmjeren na brisanje prava zalogu upisanog temeljem Sporazuma na nekretninama tužitelja, sporno je također da li je tužba dopuštena, s obzirom na odredbe Stečajnog zakona.

U odnosu na tužbeni zahtjev pod točkom 4. petita tužbenog zahtjeva, tj. zahtjeva za utvrđenje osnovanosti osporavanja tražbine tuženika u stečajnom postupku, sporno je da li je dopušteno osporavanje tražbine iz razloga ništetnosti pravnog posla iz kojeg proizlazi ovršna isprava kojom je tražbina utvrđena, konkretno iz razloga ništetnosti Ugovora o kreditnom poslu s inozemstvom br. HR/1309.

Sporno je i da li je taj Ugovor ništetan zbog prividnosti, a podredno zbog nedopuštene pobude za sklapanje tog Ugovora.

Sporno je i da li je za odlučivanje o ovom sporu apsolutno nadležan sud s obzirom na prigovor da je Ugovorom o kreditnom poslu s inozemstvom br. HR/1309 ugovorena nadležnost arbitraže, a što nije sporno i proizlazi iz odredbe članka XIV. stavak 3. tog Ugovora.

Glede prigovora apsolutne nenadležnosti suda:

Prema odredbi članka 42. stavak 1. Zakona o arbitraži (NN 88/01), ako su stranke za rješavanje određenog spora ugovorile arbitražu, sud kome je podnesena tužba u istom sporu i među istim strankama, na prigovor tuženika oglasit će se nenadležnim, ukinut će provedene radnje u postupku i odbaciti tužbu osim ako nađe da Ugovor o arbitraži nije valjan, da je prestao važiti ili da se ne može ispuniti. Prema odredbi stavka 2. istog članka, prigovor tuženik može staviti pred sudom najkasnije na pripremnom ročištu, a ako se pripremno ročište ne održava, onda na glavnoj raspravi prilikom upuštanja u raspravljanje o glavnoj stvari, sve dok ne završi svoj odgovor na tužbu.

U konkretnom slučaju, tuženik je ovaj prigovor istakao tek u podnesku od 22. listopada 2014. god., odnosno nakon što se već upustio u raspravljanje u glavnoj stvari, budući je prvo ročište za glavnu raspravu održano 29. siječnja 2014. god. Iz navedenog slijedi da je prigovor nepravodoban, pa je isti valjalo odbaciti i riješiti kao u točki I. izreke rješenja.

Glede prigovora dopuštivosti tužbe u odnosu na tužbene zahtjeve pod 1., 2. i 3. petita tužbenog zahtjeva:

Tuženik prigovara da je tužba nedopuštena u ovom dijelu, budući takvi tužbeni zahtjevi nisu propisani odredbama Stečajnog zakona, a u odnosu na tužbene zahtjeve pod točkom I. i II. ističe prigovor nedostatka pravnog interesa za podnošenje deklaratorne tužbe.

Prema odredbi članka 178. stavak 4. Stečajnog zakona (NN 44/96, NN 161/98, NN29/99, NN 129/00, NN 123/03, NN 82/06, NN 116/10), dalje SZ, ako za osporenu tražbinu postoji ovršna isprava, stečajni sudac će na parnicu uputiti osporavatelja da dokaže osnovanost svog osporavanja. Prema odredbi stavka 6. istog članka, ako osporavatelj tražbine za koju postoji ovršna isprava ne pokrene parnicu u roku od 8 dana od primitka rješenja o upućivanju na parnicu, smatrat će se da je osporavanje otklonjeno.

Ovom odredbom propisano je pravo na posebnu vrstu tužbe u svezi stečajnog postupka, i to tužbe radi utvrđenja osnovanosti osporavanja tražbine utvrđene ovršnom ispravom, od strane osporavatelja u stečajnom postupku. Navedeno, međutim, ne znači da je isključeno pravo osporavatelja, konkretno stečajnog dužnika na sudsku zaštitu prema drugim propisima. Iz navedenog dalje slijedi da su i tužbeni zahtjevi tužitelja pod točkom 1., 2. i 3. dopušteni, odnosno nisu isključeni odredbama Stečajnog zakona, s time da se dopuštenost i osnovanost istih ima ispitivati prema pretpostavkama za konkretni zahtjev iz onih (općih) propisa na kojima tužitelj temelji te zahtjeve.

U odnosu na zahtjeve pod točkom 1. i 2., tj. zahtjev za utvrđenje ništetnosti Ugovora o kreditnom poslu s inozemstvom te utvrđenje da tražbina u iznosu 106.142.788,80 kn od tuženika temeljem Sporazuma ne postoji, budući ti tužbeni zahtjevi glase na utvrđenje, potrebno je ispitati dopuštenost tužbe s obzirom na prigovor nepostojanja pravnog interesa za podnošenje tih zahtjeva.

Prema odredbi članka 187. stavak 2. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, NN 91/92, NN 112/99, NN 117/03, NN 88/05, NN 2/07, NN 84/08, NN 123/08, NN 57/11 i NN 25/13), dalje ZPP, tužba za utvrđenje se može podići kad je to posebnim propisima predviđeno, kad tužitelj ima pravni interes da sud utvrdi postojanje odnosno nepostojanje kakva prava ili pravnog odnosa, ili istinitost odnosno neistinitost takve isprave prije dospjelosti zahtjeva za činidbu iz istog odnosa, ili kad tužitelj ima kakav drugi pravni interes za podizanje takve tužbe. Prema odredbi stavka 3. istog članka, ako odluka o sporu ovisi o tome postoji li ili ne postoji kakav pravni odnos koji je prije ili tijekom parnice postao sporan, tužitelj može istaknuti i tužbeni zahtjev da sud utvrdi da takav odnos postoji odnosno da ne postoji, ako je sud pred kojim parnica teče nadležan za takav zahtjev.

Glede tužbenog zahtjeva za utvrđenje ništetnosti Ugovora o kreditnom poslu s inozemstvom br. HR/1309 od 26. travnja 2006. god., ističe se da je taj zahtjev predviđen posebnim propisom, konkretno odredbom članka 327. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05 i NN 41/08), dalje ZOO. Po toj odredbi, na ništetnost sud pazi po službenoj dužnosti i na nju se može pozivati svaka zainteresirana osoba. Iz navedenog

slijedi da tužba tužitelja u ovom dijelu nije nedopuštena niti iz razloga nepostojanja pravnog interesa.

U odnosu na tužbeni zahtjev pod točkom 2., tj. zahtjev za utvrđenje da tražbina tuženika utvrđena Sporazumom u iznosu od 106.142.788,80 kn, kao tražbina drugog višeg isplatnog reda, ne postoji, prigovor nepostojanja pravnog interesa također nije osnovan. Naime, po ocjeni suda, radi se o prethodnom pitanju u odnosu na tužbeni zahtjev pod točkom IV. petita tužbenog zahtjeva, tj. u odnosu na zahtjev za utvrđenje osnovanosti osporavanja, budući tužitelj tvrdi da je njegovo osporavanje tuženikove tražbine osnovano jer tuženikova tražbina utvrđena Sporazumom ne postoji. Stoga je dopušteno isticanje tužbenog zahtjeva na utvrđenje nepostojanja pravnog odnosa kao prethodno pitanje, a u smislu prije citirane odredbe članka 187. stavak 3. ZPP-a.

Glede merituma spora u odnosu na točku 4. tužbenog zahtjeva:

Prvenstveno je sporno pravno pitanje da li je dopušteno osporavanje tražbine prijavljene u stečajnom postupku, i to tražbine za koju postoji ovršna isprava, izvan razloga navedenih u odredbi članka 46. Ovršnog zakona koji je bio na snazi u vrijeme osporavanja tražbine (NN 57/96, NN 29/99, NN 42/00, NN 173/03, NN 194/03, NN 151/04, NN 88/05, NN 121/05 i NN 67/08), dalje OZ. Tom zakonskom odredbom propisani su žalbeni razlozi za žalbu protiv rješenja o ovrsi. U pravu je tuženik kada tvrdi da se uslijed činjenice nastupanja pravnih učinaka otvaranja stečajnog postupka o istom predmetu ne može ponovno suditi, pa da je stoga za valjano osporavanje tražbine za koju vjerovnik posjeduje ovršnu ispravu, potrebno da nastupe razlozi koji su ujedno žalbeni razlozi u odnosu na rješenje o ovrsi, odnosno osporavanje će biti valjano ukoliko su nakon donošenja ovršne isprave nastupile nove okolnosti zbog kojih je obveza stečajnog dužnika prestala ili je smanjena. Jedan od žalbenih razloga propisanih odredbom članka 46. stavak 1. OZ-a je situacija da je ovršna isprava ukinuta, poništena, preinačena ili na drugi način stavljena izvan snage, odnosno ako je na drugi način izgubila svoju djelotvornost ili je utvrđeno da je bez učinka. Tužitelj u konkretnom slučaju ne tvrdi navedeno, odnosno ne tvrdi da je Sporazum bez učinka iz razloga jer je i Ugovor o kreditnom poslu s inozemstvom, koji je temelj tog Sporazuma, bez učinka. Tužitelj samo tvrdi da tražbina za čije osiguranje je Sporazum sklopljen, ne postoji, te takvo utvrđenje zahtijeva od suda.

Stoga se tužitelj ne poziva na dopušteni razlog osporavanja tražbine, pa tužbeni zahtjev tužitelja u ovom dijelu već stoga nije osnovan. Dodatno, po stavu ovog suda, tužitelj u parnici može isticati samo one razloge osporavanja zbog kojih je konkretna tražbina osporena u stečajnom postupku, odnosno u parnici je prekludiran u iznošenju novih razloga osporavanja.

Uvidom u rješenje o osporavanju tražbine posl.br. St-627/11-54 od 28. veljače 2012. god. (list 9 i 10 spisa), ovaj sud utvrđuje da je stečajni upravitelj tužitelja osporio tražbinu iz razloga jer ovdje tužitelj, tj. korisnik kredita i ovdje tuženik, tj. banka, nisu postupali sukladno odredbama Ugovora o kreditnom poslu s inozemstvom, te da stečajni

upravitelj nije u posjedu dokumentacije kojom dokazuje da su plasirana novčana sredstva u iznosu od 15 milijuna EUR, korištena za namjenu za koju je kredit odobren.

Stečajni upravitelj tužitelja se, dakle, poziva na nepridržavanje ugovornih obveza od strane parničnih stranaka, te na nenamjensko korištenje sredstava kredita koji je bio namjenski. Na navedene činjenice tužitelj se poziva i u ovom postupku, uz tvrdnju da iz istih proizlazi da je Ugovor o kreditnom poslu s inozemstvom ništetan, zbog prividnosti, podredno zbog nedopuštene pobude. Navedene okolnosti, međutim, predstavljaju samo razlog za raskid tog Ugovora u smislu odredbe članka 1023. stavak 1. ZOO-a (mada nije sporno, ističe se da su stranke člankom XIV. Ugovora o kreditnom poslu s inozemstvom, ugovorile primjenu hrvatskog prava). Dodatno, i samim Ugovorom (članak IV. stavak 7.), stranke su ugovorile kao razlog za raskid Ugovora od strane tuženika upravo nekorištenje kredita za ugovorenu svrhu. Također su člankom 2. Sporazuma ugovorile da tražbina vjerovnika tj. tuženika iz tog Sporazuma, tj. upravo tražbina tuženika kao kreditora iz Ugovora o kreditnom poslu s inozemstvom, može dospjeti u cijelosti i prije redovnog roka dospeljeća u slučaju otkaza predmetnog Ugovora o kreditu, uz pozivanje na razloge za otkaz iz članka IV. točka 7. Ugovora o kreditu. Za taj slučaj, člankom 5. Sporazuma ugovoreno je pravo tuženika kao vjerovnika da nakon dospeljeća osigurane tražbine ili otkaza Ugovora o kreditu, neposredno provede ovrhu na nekretninu ovdje tužitelja kao dužnika iz članka 3. tog Ugovora, tj. na nekretnini na kojoj su stranke tim Sporazumom ugovorile zasnivanje založnog prava u korist tuženika. Tuženik je upravo na navedeni način i postupio, što nije sporno, odnosno otkazao je Ugovor o kreditnom poslu s inozemstvom br. HR/1309 dana 28. veljače 2008. god., i to upravo zbog neispunjenja ugovornih obveza od strane tužitelja kao korisnika kredita, nabrojenih u članku IV. točka 7. Ugovora o kreditnom poslu s inozemstvom (list 51-54 spisa), odnosno zatražio je potvrdu ovršnosti Sporazuma (list 34 i 35 spisa), te pokrenuo ovrhu kod Općinskog suda u Crikvenici (list 78-81 spisa). U smislu ugovornih odredbi, posljedica raskida Ugovora je, dakle, dospelost cjelokupnog iznosa kredita na naplatu danom otkaza Ugovora, odnosno obveza tužitelja da odmah vrati cjelokupni iznos kredita, dok nije posljedica utruće, gašenje svih obveza tužitelja kao korisnika kredita. Navedeno je sukladno odredbama članka 368. stavak 1. i 2. ZOO-a, prema kojima u slučaju raskida ugovora, stranke se oslobađaju svojih obveza, osim obveze na naknadu štete, međutim, ako je jedna strana ispunila ugovor potpuno ili djelomično, ima pravo na povrat onoga što je dala. Dakle, u konkretnom slučaju ima upravo pravo na povrat cjelokupno odobrenog kredita, danom raskida ugovora. Iz navedenog dalje slijedi da raskid Ugovora o kreditu nije od utjecaja na valjanost Sporazuma, odnosno Sporazum zbog navedenog nije ništetan, te tražbina tuženika prema tužitelju, utvrđena ovršnom ispravom postoji. Odnosno slijedi da je osporavanje iste, iz razloga navedenih u obrazloženju rješenja o osporavanju tuženikove tražbine, neosnovano, pa je tužbeni zahtjev tužitelja u ovom dijelu, kojim tužitelj traži utvrđenje osnovanosti osporavanja tuženikove tražbine, neosnovan.

Glede tužbenih zahtjeva pod točkom 1., 2. i 3. petita tužbenog zahtjeva:

Ništetnost pravnog posla iz kojeg proizlazi tražbina utvrđena Sporazumom kao ovršnom ispravom ne predstavlja valjani razlog osporavanja tražbine u smislu prije

citirane odredbe članka 46. OZ-a, a kako je već prije obrazloženo. Međutim, po stavu ovog suda, ukoliko se radi o ništetnosti tog pravnog posla, to može biti od utjecaja i na valjanost Sporazuma (mada tužitelj ne zahtijeva utvrđenje ništetnosti Sporazuma tužbom u ovom predmetu), te posljedično i na postojanje tuženikovog razlučnog prava na nekretninama tužitelja kao stečajnog dužnika, i to neovisno od pitanja osnovanosti tuženikove tražbine. Stoga se u odnosu na ovaj tužbeni zahtjev ističe kako slijedi.

Prema odredbi članka 285. stavak 1. ZOO-a, prividan ugovor nema učinka među ugovornim stranama. Prividan ugovor znači da su stranke prilikom sklapanja istog svjesno dale očitovanje različito od njihove stvarne volje, odnosno postoji svjesni nesklad između volje i očitovanja, jer su stranke željele samo postići privid o sklapanju nekog ugovora, a zapravo su bile suglasne da ne žele sklopiti nikakav ugovor. Stoga je tužitelj bio dužan dokazati da su ovlaštene osobe tužitelja i tuženika prilikom sklapanja Ugovora o kreditnom poslu s inozemstvom, svjesno sklopile navedeni Ugovor, iako njihova stvarna volja nije bila sklapanje tog Ugovora, već samo stvaranje privida o sklapanju tog Ugovora, a radi prikrivanja nekog drugog cilja. Tužitelj tvrdi da činjenica da su plasirana sredstva tužitelju od strane tuženika, pozivom na Ugovor o kreditu, iskorištena protivno ugovorenoj namjeni, kao i činjenica da je tuženik plasirao tranše kredita prije ispunjenja uvjeta utvrđenih Ugovorom, ukazuje na prividnost, odnosno suglasnost stranaka da sklapanjem tog Ugovora zapravo omogućuje neimenovanim trećim osobama stjecanje nepripadne imovinske koristi, na teret tuženika, kroz navodne pozajmice koje su iz tih sredstava dane tim trećim osobama. Navedene okolnosti, sve i da stoje, što tužitelj također nije dokazao, same po sebi ne ukazuju na prividnost Ugovora, odnosno nisu dovoljne za zaključak o postojanju suglasne volje obiju ugovornih strana, odnosno zastupnika po zakonu tužitelja i tuženika koji su navedeni Ugovor sklapali, da ne sklope upravo Ugovor o kreditu, odnosno za zaključak da je njihova stvarna namjera bila samo stvaranje privida da je taj Ugovor sklopljen. Zahtijeva se suglasnost volja o stvaranju privida, pa ne bi bilo dovoljno da je tuženik prilikom sklapanja tih pravnih poslova znao ili morao znati za eventualnu namjeru tužitelja odnosno njegovog zastupnika po zakonu, da primljena sredstva kredita ne vrati, odnosno da ih prisvoji ili preda trećim osobama. Dakle, relevantno bi bilo da su obje stranke to htjele, te da je Ugovor svjesno sklopljen radi prikrivanja tog cilja. Iz kaznene prijave tužitelja protiv neimenovanih odgovornih osoba tuženika, zatim samog tuženika, zatim odgovorne osobe Hypo Alpe-Adria bank d.d., Podružnica Rijeka, i te banke, kao i odgovornih osoba tužitelja u sporno vrijeme, Michaela Josepha Knesewitscha i Maximiliana Schmidta, od 29. veljače 2012. god. (list 381-384 spisa), razvidno je da je navedena prijava podnesena zbog postojanja osnove sumnje da su navedene osobe postupajući na način da su namjenska sredstva kredita prema Ugovoru o kreditu plasirali protivno njihovoj namjeni i uvjetima utvrđenim tim Ugovorom (tuženik i njegove odgovorne osobe) odnosno korištenjem doznačenih sredstava protivno namjeni (tužitelj i njegove odgovorne osobe), omogućili nepoznatim osobama stjecanje protupravne imovinske koristi, čime da su počinili kazneno djelo zloporabe ovlasti u gospodarskom poslovanju iz članka 292. stavak 1., alineja 5 i 6, i stavak 2. Kaznenog zakona. Dakle, u samoj kaznenoj prijavi ne tvrdi se da se radi o fiktivnom ugovoru, niti su navedene osobe koje su na strani tuženika sklapale sporni Ugovor. Neovisno o navedenom, postupak po ovoj kaznenoj prijavi nije okončan, a što je

sud utvrdio uvidom u spis Općinskog državnog odvjetništva u Rijeci posl.br. KR-DO-767/15. Iz tog predmeta razvidno je da se tek po kaznenoj prijavi tužitelja započelo s poduzimanjem određenih istražnih radnje. Nadalje, iz postupanja tuženika nakon sklapanja Ugovora o kreditu i Sporazumu, koja su prije opisana (plasman sredstava, otkaz Ugovora zbog neispunjenja, zahtjev za potvrdu ovršnosti, pokretanje ovrhe, prijava tražbine o stečajnom postupku), ukazuju da se tuženik pridržavao ugovornih odredbi, što govori u prilog u zaključku da je barem tuženik imao namjeru sklopiti upravo takve pravne poslove kako proizlazi i iz njegovog očitovanja volje. Iz dokumentacije pribavljene od strane Hypo Alpe-Adria- bank d.d., Filijala Rijeka (list 271-283 spisa), proizlazi da je tužitelj djelomično vratio kredit, odnosno i tužitelj je jedno vrijeme postupao po Ugovoru. Stoga sud zaključuje da Ugovor o kreditnom poslu s inozemstvom br. HR/1309 nije prividni ugovor, te da nije ništetan pozivom na taj razlog.

Glede tvrdnje tužitelja da je Ugovor ništetan zbog nedopuštenosti pobude, ističe se da prema odredbi članka 273. stavak 1. ZOO-a, pobude iz kojih je ugovor sklopljen, ne utječu na njegovu valjanost. Prema odredbi stavka 2. istog članka, ali ako je nedopuštena pobuda bitno utjecala na odluku jednog ugovaratelja da sklopi ugovor i ako je to drugi ugovaratelj znao ili morao znati, ugovor će biti bez učinka. Tužitelj tvrdi da je nedopuštena pobuda bitno utjecala na odluku tužitelja da sklopi predmetni Ugovor, a da je tuženik to znao ili morao znati. Kao nedopuštenu pobudu tužitelj navodi korištenje sredstava kredita za davanje pozajmica trećim neimenovanim osobama, umjesto za ugovorenu namjenu adaptacije i dogradnje Hotela Miramare. Kako je već prije navedeno, tužitelj nije dokazao da je davao pozajmice upravo iz sredstava kredita i kome, međutim, neovisno o navedenom, tužitelj je bio dužan dokazati da su se njegove ovlaštene osobe, tj. osobe koje su u tužiteljevo ime sklapale Ugovor o kreditu, rukovodile upravo tom pobudom u samom trenutku sklapanja Ugovora, te da je tuženik za takvu pobudu znao ili morao znati. Tužitelj u tom smislu tvrdi da se žiro račun tužitelja vodio kod Hypo Alpe-Adria bank d.d. Zagreb, koje društvo je povezano s tuženikom, te da su na taj račun isplaćivana sredstva kredita, pa da je stoga tuženik morao znati na koji način se koriste sredstva odobrenog kredita. Sve da je tome i tako, naknadno postupanje tužitelja, tj. nakon sklapanja Ugovora o kreditu, i saznanje tuženika u to vrijeme, tj. nakon sklapanja Ugovora za eventualno postupanje tužitelja protivno Ugovoru, ne predstavlja dokaz o znanju tuženika za tužiteljeve pobude u trenutku samog sklapanja Ugovora.

Nesporna činjenica da tuženik više ne obavlja bankarske poslove nije ni u kakvoj vezi s predmetom ovog spora, odnosno navedeno ne znači da su ugovori sklopljeni za vrijeme dok je tuženik obavljao bankarske poslove bez učinka, niti znači da je tuženik, koji je ista pravna osoba, prestao biti vjerovnik tražbina nastalih u obavljanju bankarskog poslovanja. Glede statusa tuženika, iz službene potvrde javnog bilježnika mag. Dietera Wallnera iz Klagnefurta od 26. studenog 2014. god. (list 348 spisa) proizlazi da je kod tuženika samo došlo do promjene tvrtke na način da ista sada glasi kako je navedeno u uvodu presude.

Iz navedenog sud zaključuje da Ugovor o kreditnom poslu s inozemstvom br. HR/1309, te posljedično i Sporazum, nisu ništetni niti iz ovog razloga.

Slijedom navedenog, tužbeni zahtjevi pod točkom 1. i posljedično pod točkom 2. petita tužbenog zahtjeva, nisu osnovani.

Kako dakle, Ugovor o kreditnom poslu s inozemstvom br. HR/1309, kao i Sporazum, proizvode pravne učinke, to ne postoji razlog osporavanja tražbine tuženika niti po ovoj osnovi (sve kada bi isticanje tog razloga bilo dopušteno), pa je i iz navedenog razloga tužbeni zahtjev tužitelja pod točkom 4. neosnovan.

Isto tako, dakle, iz razloga jer Sporazum koji je bio temelj uknjižbe založnog prava nije izgubio svoju djelotvornost, odnosno nije utvrđeno da je bez učinka, niti je na drugi način stavljen izvan snage, nije osnovan niti tužbeni zahtjev pod točkom 3. petita tužbenog zahtjeva, odnosno zahtjev za brisanje založnog prava na nekretnini tužitelja, upisanog u korist tuženika temeljem tog Sporazuma. Stoga i ovaj tužbeni zahtjev tužitelja nije osnovan.

Slijedom navedenog, valjalo je tužbeni zahtjev tužitelja odbiti u cijelosti i presuditi kao u izreci.

Odluka o trošku temelji se na odredbi članka 154. stavak 1. i 155. ZPP-a. Tuženiku je trošak priznat s obzirom na zbroj vrijednosti spora svih tužbenih zahtjeva, a koji zbroj iznosi 1.020.000,02 kn, odnosno 1.020 bodova po radnji. Tako je tuženiku je priznat trošak zastupanja po odvjetniku prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 148/09, NN 142/12, NN 103/14 i NN 118/14), dalje OT, i to sastav odgovora na tužbu 1.020 bodova (Tbr. 8.1.OT), sastav podnesaka od 21. rujna 2012. god., 22. travnja 2014. god., 22. listopada 2014. god. i 4. svibnja 2015. god. po 50 bodova (Tbr. 8.3. OT), pristup na ročišta dana 20. ožujka 2014. god., 11. lipnja 2015. god. i 15. srpnja 2015. god. po 510 bodova (Tbr. 9.2. OT), pristup na ročište dana 28. listopada 2015. god. 1.020 bodova (Tbr. 9.1. OT), pristup na ročište za objavu presude 50 bodova (Tbr. 9.3. OT), odnosno ukupno 38.200,00 kn (vrijednost boda 10,00 kn – Tbr. 50. OT), PDV 25% 9.550,00 kn, pristojba na odgovor na tužbu 2.500,00 kn. Tuženiku nije priznat trošak sastava očitovanja na prijedlog za određivanje privremene mjere, budući je isto sadržano u odgovoru na tužbu, zatim sastav podneska od 23. travnja 2015. god., budući isti ne prileži spisu, zatim materijalni trošak pristupa punomoćnika na ročište iz sjedišta punomoćnika u sjedište suda, s obzirom da isti trošak prema recentnom stavu sudske prakse ne predstavlja potrební trošak za stranku, budući ista ima mogućnost angažirati odvjetnika u sjedištu suda.

U Rijeci, 27. studenog 2015. god.

Sudac:

Željka Štrk - Vozila

Sudac: ŽELJKA ŠTRK-VOZILA v.t.
ZA TOČNOST OTPRAVKA

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 8 dana od dana primitka iste (čl. 335. st. 7., 8., 9. i 11. ZPP-a). Žalba se podnosi putem ovog suda u tri istovjetna primjerka, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u Zagrebu (čl. 348. st. 1. i čl. 500.t. 2. ZPP-a).